

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 716/2014

14.08.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Соње Павловић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног Н.Ж., због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 427/14 од 07.07.2014. године, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду К 7525/10-Кв 4754/12 од 22.11.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж2 4687/12 од 14.12.2012. године, у седници већа одржаној 14.08.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 427/14 од 07.07.2014. године, као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажна решења Вишег суда у Београду К 7525/10-Кв 4754/12 од 22.11.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж2 4687/12 од 14.12.2012. године, тако што се Н.Ж. осуђен правноснажном пресудом Окружног суда у Београду К. 335/02 од 21.10.2002. године на јединствену казну затвора у трајању од 15 година, претходно **ОСЛОБАЂА** од извршења и то:

- 10% претходно утврђене појединачне казне затвора по правноснажној пресуди Окружног суда у Београду К. 335/02 од 21.10.2002. године за кривично дело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у трајању од једне године и шест месеци, и

- 25% претходно утврђене појединачне казне затвора по истој правноснажној пресуди Окружног суда у Београду К. 335/02 од 21.10.2002. године, за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 1. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, у трајању од два месеца и 22 дана,

па се **УТВРЂУЈЕ** да је осуђени Н.Ж. ослобођен од извршења дела јединствене казне затвора по правноснажној пресуди Окружног суда у Београду К. 335/02 од 21.10.2002. године у трајању од једне године, осам месеци и 22 дана и **ОДРЕЂУЈЕ**, да се према осуђеном има извршити остатак јединствене казне

затвора у трајању од 13 година, три месеца и осам дана, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору и на издржавању јединствене казне затвора почев од 12.05.2001. године па надаље.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К 7525/10-Кв 4754/12 од 22.11.2012. године осуђени Н.Ж., који се налази на издржавању казне затвора у трајању од 15 година, по пресуди Окружног суда у Београду К. број 335/02 од 21.10.2002. године, правноснажне дана 13.02.2003. године ослобођен је од извршења 10% јединствене казне затвора па је утврђено да се осуђени ослобађа од дела јединствене казне у трајању од једне године и шест месеци и одређено да се остатак јединствене казне у трајању од 13 година и шест месеци према осуђеном изврши, као и да се у остатак јединствене казне урачунава време проведено у притвору од 12.05.2001. године, па надаље.

Апелациони суд у Београду решењем Кж2 4687/12 од 14.12.2012. године одбио је као неосновану жалбу осуђеног изјављену против решења Вишег суда у Београду К 7525/10-Кв 4754/12 од 22.11.2012. године.

Против ових правноснажних решења Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз. 427/14 од 07.07.2014. године, због повреде закона - члан 485. ЗКП-а у вези члан 369. тачка 4. ЗКП-а („Службени лист СРЈ“, број 70/2001, „Службени гласник РС“ број 58/2004 и др) у вези са чланом 3. у вези члана 1. став 1. Закона о амнестији, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и пресудом преиначи наведена решења тако што ће осуђеног ослободити од извршења јединствене казне затвора на коју је осуђен пресудом Окружног суда у Београду К. 335/02 од 21.10.2002. године, за проценат ослобођења у складу са одредбама члана 3. и члана 1. Закона о амнестији.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца браниоцу окривљеног, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета, са решењима против којих је захтев поднет, па је по оцени навода у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП-а, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је правноснажним решењима Вишег суда у Београду К 7525/10-Кв 4754/12 од 22.11.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж2 4687/12 од 14.12.2012. године учињена повреда кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП-а у вези одредбе члана 3. у вези члана 1. став 1. Закона о амнестији.

Из списка предмета произлази да је пресудом Окружног суда у Београду К. 335/02 од 21.10.2002. године окривљени Н.Ж. оглашен кривим због кривичног

дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од 15 година, те му је истовремено узета као утврђена казна затвора у трајању од 11 месеци, утврђена условном осудом која је изречена правноснажном пресудом Петог општинског суда у Београду К. број 118/99, са роком проверавања од три године, а која условна осуда је опозвана, и да је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.05.2001. године па на даље.

Осуђени Н.Ж. налази се на издржавању казне затвора по правноснажној пресуди Округног суда у Београду К. 335/02 од 21.10.2002. године од 12. маја 2001. године, па на даље.

Одредбом члана 3. Закона о амнестији, прописано је да се правноснажно осуђена лица, којима је изречена јединствена казна затвора, ослобађају од извршења јединствене казне затвора за проценат ослобођења од извршења казне прописан тим Законом, претходно утврђене појединачне казне за кривична дела обухваћена амнестијом.

Побијаним решењем Вишег суда у Београду које је потврђено цитираним решењем Апелационог суда у Београду, осуђени Н.Ж. ослобођен је од извршења 10% јединствене казне затвора у трајању од 15 година по правноснажној пресуди Округног суда у Београду К 335/02 од 21.10.2002. године, што чини укупно умањење казне за једну годину и шест месеци.

Оваквом одлуком, Виши суд у Београду поступио је противно одредби члана 3. Закона о амнестији, која одређује да се јединствена казна умањује за проценат ослобођења од извршења претходно утврђене појединачне казне за кривична дела која су обухваћена амнестијом. Тиме је Виши суд у Београду учинио повреду кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП-а на штету осуђеног, на коју се основано указује у захтеву за заштиту законитости. Исту повреду кривичног закона учинио је и Апелациони суд у Београду потврдивши првостепено решење.

Утврдивши да је захтев основан, Врховни касациони суд је преиначио правноснажне одлуке, тако што је примењујући одредбу члана 3. Закона о амнестији, најпре утврдио проценат ослобођења од извршења казне претходно утврђених појединачних казни, које су ушле у састав јединствене казне која је предмет одлучивања по Закону о аменестији.

Јединствена казна на коју је осуђен Н.Ж. у трајању од 15 година по правноснажној пресуди Округног суда у Београду К. број 335/02 од 21.10.2002. године, састоји се од појединачне казне у трајању од 15 година за кривично дело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 1. КЗ РС за које је том пресудом оглашен кривим и казне затвора у трајању од 11 месеци из опозване условне осуде по правноснажној пресуди Петог општинског суда у Београду К. број 118/99 која је постала правноснажна 23.07.1999. године.

Имајући у виду да је један од критеријума за одређивање процентуалне вредности ослобођења од казне по Закону о амнестији кривично дело, Врховни касациони суд је за сваку појединачну казну претходно одредио проценат ослобођења и утврдио део казне од чијег је извршења осуђени ослобођен.

Врховни касациони суд је утврдио, да се претходно утврђена казна затвора у трајању од 15 година због извршења кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 2. у вези члана 168. став 1. КЗ РС, за које је осуђени Н.Ж. оглашен кривим цитираном правноснажном пресудом Окружног суда у Београду, умањена за 10% има умањити за једну годину и шест месеци као и да се казна затвора у трајању од 11 месеци која му је утврђена истом правноснажном пресудом Окружног суда у Београду, умањена за 25%, има умањити за два месеца и 22 дана.

Надаље, када се јединствена казна затвора по пресуди Окружног суда у Београду К. 335/02 од 21.10.2002. године умањи за време ослобођења од извршења појединачних казни, утврђено је, да је део казне од кога је осуђени Н.Ж. ослобођен, укупно једна година, осам месеци и 22 дана, а да је остатак казне који се има извршити 13 година, три месеца и осам дана, у коју казну се осуђеном урачунава време проведено у притвору и на издржавању дела казне почев од 12.05.2001. године, па на даље.

С`тога је, Врховни касациони суд, усвојио захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца као основан и преиначио наведена правноснажна решења као у изреци пресуде.

Из изнетих разлога, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП-а Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.